

[Carl Petersen.]

af sådanne midler alene må være at se på helhedens interesse. Jeg skal dog afstå fra yderligere omtale af dette spørgsmål, indtil jeg har hørt, hvad partiets ærede ordfører vil motivere partiets stilling med.

Ændringsforslaget under nr. 7 betyder, at de i lovforslaget anførte 10 mill. kr. pr. år i finansårene 1963-64 og 1964-65 til rationalisering af mejerierne — altså i alt 20 mill. kr. — skal indgå i en fond, som kan bruges over et længere tidsrum end bestemt i lovforslaget, således at midlerne kan anvendes efter behov indtil udgangen af finansåret 1969-70. Det er mejeribrugene, der har haft dette ønske og har motiveret det med, at en fornuftig rationalisering af mejerierne må tage sin tid. Mit parti er enig i disse betragtninger. Dette ændringsforslag er tiltrådt af hele udvalget.

Ændringsforslaget under nr. 9 åbner mulighed for, at bestemmelsen i lovforslagets § 6, stk. 2, vedrørende beløbet til dispositionsfonden kan træde i kraft fra det nye finansårs begyndelse i modsætning til lovforslagets øvrige bestemmelser, der først får gyldighed fra 1. juli 1963, når den nugældende lov udløber. Motiveringen for ændringen er, at den situation kunne tænkes at opstå, at midlerne fra den nugældende lov, som skal overføres til fonden, var sluppet op inden den 1. juli, og det ville da virke som en forsinkelse af fondens virksomhed, hvis der ingen midler var til rådighed på dette tidspunkt og man skulle vente, til man kunne trække på de ved det foreliggende lovforslag bevilgede penge. Også dette ændringsforslag er tiltrådt af hele udvalget.

I fortsættelse af min omtale af ændringsforslagene vil jeg gerne — som jeg gjorde det ved første behandling — henstille til den højtærede minister at overveje nedsættelsen af et udvalg til undersøgelse af, om det grundlag, som nu anvendes for at konstatere, hvad der bør betinge omkostningsstigninger for varer, til brug for fastsættelse af hjemmemarkedspriserne, er rigtigt.

Selv om der ikke er sket store ting under udvalgsbehandlingen, som har givet sig udtryk i ændringsforslag, har udvalgsarbejdet på mange måder været både belærende og interessant, bl. a. derigennem at man har kunnet studere det fremskaffede materiale,

og vel ikke mindst gennem det, man har hørt de forskellige deputationer fortælle.

I min bedømmelse heraf ser jeg bort fra det, der af alle blev sagt om, hvor vanskeligt erhvervet er stillet. Dog må jeg tilføje, at alle dog erkendte, at der ikke havde været nogen tilbagegang, men at andre i de sidste år havde tjent mere end dem, der arbejdede ved landbruget — og det vidste vi jo. Konklusionen var derfor den, at der krævedes ligestilling — det fremgik dog ikke helt klart, med hvem der skulle ligestilles.

Landboforeningerne havde en beregning med udgangspunkt i året 1955, hvor der var opnået en arbejdsfortjeneste pr. ha på 547 kr.; i 1962 var tallet steget til 650 kr. pr. ha, og efter deres mening skulle 1955-tallet være steget med 70 pct., således at arbejdsfortjenesten i 1962 burde have været ikke 650 kr., men 930 kr. Det hedder videre, at erhvervet derfor mangler 750 mill. kr., som man dog ikke ville forlange.

Nu ved jo alle, at de tal, der ved en sådan lejlighed opereres med, er gennemsnitstal, og det må det også være; men i den forbindelse, de her bruges, er det alligevel ikke nok, for det har jo en betydelig interesse at få at vide, om det kunne have været anderledes.

Til oplysning herom synes jeg et andet dokument, som vi har modtaget i udvalget, er meget oplysende. Det er besvarelsen på et spørgsmål, der blev stillet, og som lød: kan landbrugsministeren oplyse, hvor store svingninger der registreres for de enkelte brug ved opgørelse af landbrugets forrentningsprocent? Dette dokument er meget interessant og synes også meget oplysende. Her er der nævnt tre grupper af landbrug: det, vi i almindelig tale kalder for det mindre landbrug, det middelstore landbrug og det store landbrug. Tallene viser, at i disse regnskabsopgørelser er den højeste og den laveste forrentningsprocent, der er opnået inden for hver af grupperne — delt op efter landsdele — følgende:

For Sjællands vedkommende er for de mindre brug den højeste forrentningsprocent 11,6, den laveste ÷ 13,2; for den næste gruppe er den højeste 13,6, den laveste ÷ 3,2, og for de store landbrugs vedkommende er den højeste 11,4, den laveste ÷ 4,2.

For de sydlige øer er den højeste procent